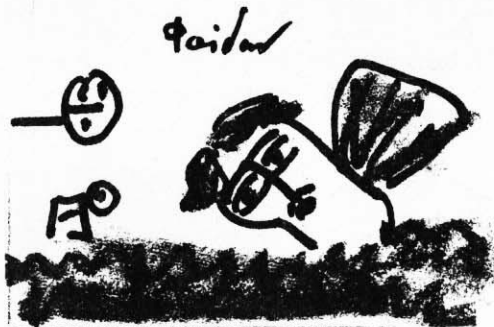

ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ ΣΤΟ ΕΡΕΗΧΩΝ

'Ανοίγεις τό
 Φόρεμά σου πάνω στο σκονισμένο
 Κρεβάτι όπου κανείς
 Δεν κοιμήθηκε χρόνια τώρα
 Μιά κουκουβάγια θρηνεί στή στέγη
 Λές
 'Αγάπη μου δικιά μου
 'Αγάπη
 Στο καπνισμένο φως τής παλιᾶς
 Γκαζόλαμπας οί ὠμοί σου
 'Η κοιλιά τά στήθη οί γλουτοί
 Είναι σάν ἄνθη ροδακινιάς
 Τεράστια ἄστρα πολύ μακριά πολύ χώρια
 "Εξω ἀπ' τό σπασμένο παραθυρόφυλλο
 Τεράστια αἰώνια ζωα
 "Όλα μονόφθαλμα
 Κοιτάζουν
 Πού ἀνοίγεις τό σῶμα σου
 Κανένα τέλος στή νύχτα
 Κανένα τέλος στο δάσος
 Σπίτι ἐγκαταλειμμένο μιά ὀλόκληρη ζωή
 Στο δάσος στή νύχτα
 Κανένας δέ θά 'ρθει ποτέ
 Στο σπίτι
 Μόνος
 Στο μαῦρο κόσμο
 Στή χώρα τῶν ματιῶν

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΑ, ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥΣ ΕΞΧΩΡΙΣΤΑ

'Αδύνατο νά δῶ τίποτα
 Σ' αὐτό τό σκοτάδι· μά ξέρω πώς τοῦτο εἶμαι ἐγώ, ὁ Ρέξροθ,
 Βουτώντας μέσ ἀπ' τήν νύχτα σ' ἕναν κρύο πλανήτη.
 Είναι ἐγκάρδια κι ὄλο κίνηση σ' αὐτήν τή φωτική
 Σκοτεινιά μέ τό ἄορατο ἐλάφι νά τρέφεται ἤσυχα.
 'Ο οὐρανός θερμός καί βαρύς, ἀκόμα καί τά δέντρα
 Πάνω ἀπ' τό κεφάλι μου ἀδύνατο νά ξεχωρίσουν,
 Μά ξέρω πώς εἶναι κουκουναριές, καί τά κουκουναρία τους
 'Υπομένουν κλειστά πάνω στά κλαδιά, γιά νά
 Μεγαλώσουν στο τέλος χωμένα στο ξύλο, προσμένοντας τή φωτιά
 Νά τ' ἀνοίξει καί νά ξανασπείρει τό καμμένο δάσος.
 Καί περιμένω, μόνος, μέσ στά βουνά,
 Στο δάσος, στή σκοτεινιά, κι ὁ κόσμος
 Πέφτει γοργά στή μετρημένη του ἔλλειψη.